

РЕШЕНИЕ

№ 5604

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5265** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна Инфраструктура“, Областно пътно управление - С., чрез юрк. Н. срещу решение № 20074997 от 23.03.2021г., постановено по АНД № 15486/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19- ти състав.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление № 7019/22.10.2020г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ при Агенция пътна инфраструктура – [населено място] (А.), с което на П. В. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 5000 лв. на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 вр. чл.53, ал.2 от Закона за пътищата /ЗП/ за извършено нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗП.

В жалбата касаторът излага подробни съображения, че оспореното решение е неправилно като постановено при нарушение на материалния закон и процесуалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и

вместо него да постанови друго, с което да потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се представлява. В писмени бележки по делото, депозири на 17.08.2021г., развива съображения в подкрепа на поддържаната теза. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – П. В. П. не изпраща процесуален представител и не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVI касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства СРС е приел, че на 28.09.2020г., около 10:22 часа П. В. П. управлявал МПС с 4 оси, с две управляеми оси, марка „М.“, модел „ТГА 41.400 ББ“, с рег. [рег.номер на МПС], по републиканската пътна мрежа – път II – 18, км 28+400 на 400 метра преди разклона за [населено място], посока на движение „Б. шосе“ – К..

Бил спрял за проверка от служители на А., при която било констатирано, чрез измерване на натоварването на осите, че натоварването на двойната задвижваща ос на МПС при разстояние между осите 1.40м. е 35.400т. при максимално допустимо 19.000т., съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.“в“ на Наредбата, а измереното натоварване на втора управляема ос на ППС е 10.450т., при максимално допустима 10.000т, съгласно чл. 1, ал.1, т.1 от Наредбата, за което водачът не е представил валидно разрешение или квитанция за платени пътни такси, издадени по реда на раздел четвърти от Наредбата.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Прието е, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентни държавни органи, в рамките на предоставените им правомощия, като са спазени изискванията за материална и местна компетентност, както и са спазени изискванията на чл.42 и чл.57 ЗАНН.

При напълно изяснена фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че е налице нарушение на разпоредбата на чл.26, ал.2, т.1 от ЗП, но неправилно е ангажирана отговорността на водача по посочения закон, вместо по ЗДвП и поради неправилно приложение на материалния закон е отменил оспореното НП, като настоящата

касационна инстанция споделя правните изводи на районния съд и не споделя доводите на касатора по следните съображения:

Съгласно 5, ал. 1, т. 2 от Наредба № 11/2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства - допустимите максимални размери на ППС за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, са за височина на всички видове ППС – 4.00 м. В конкретния случай, действително при извършената проверка е установено, че управляваното от касатора ППС надвишава тези норми, поради което същото се явява извънгабаритно по смисъла на §1, т.1 от ДР на същата наредба. Това обаче не се явява нарушение на чл. 26, ал.2, т.1, б. „а” от Закона за пътищата, както неправилно се сочи в издаденото НП.

В чл. 26, ал.2, т.1, б. „а” от Закона за пътищата, е предвидено, че за дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение се забраняват в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства.

В същото време, в чл. 11 от Наредба № 11 изрично е предвидено, че лицата, които извършват превозите, носят отговорност за движението и съпровождането на извънгабаритните ППС, като те са длъжни да осигуряват сигнализирането на извънгабаритното ППС и необходимите документи за осъществяване на превоза. Видно е, че задължението е на лицата, които извършват превозите, като това в никакъв случай не е водача на моторното превозно средство, тъй като в т. 4 на ал. 1 от чл. 11 на наредбата изрично е предвидено, че тези лица са длъжни да запознават водача с особените свойства на товара и със специфичните изисквания при превозването му, с които той е задължен да се съобразява.

Съгласно чл.15, ал. 3 от Наредба № 11, собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите са длъжни да подадат в Агенция "Пътна инфраструктура" или в съответното областно пътно управление или община заявление за издаване на необходимото разрешително по образец (приложение № 4). В случая задължението на лицата, които извършват превозите, е да се снабдят с необходимите разрешителни, поради което водача не може да носи отговорност за това нарушение.

Въведеното задължение с чл. 26, ал.2, т.1, б."а" от ЗП за собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС не освобождава водачите на съответното ППС от задължение да спазват правилата за движение по пътищата. Именно поради това, деянието на ответника е следвало да се квалифицира по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, тъй като съгласно тази разпоредба, движещите се по пътя пътни превозни средства трябва да бъдат с размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението. Съответно, в чл.177, ал.3, т.1 ЗДвП е предвидено наказание за посоченото нарушение. При наличието на специална норма, по която следва да носят отговорност водачите на ППС, нарушението за което е наказан П. правилно е преценено като несъставомерно.

Въззивният съд е изпълнил задължението си за обективно, пълно и всестранно изясняване на релевантните за конкретния случай обстоятелства, излагайки ясни и убедителни мотиви в подкрепа на крайния извод за незаконосъобразно ангажирана административно наказателна отговорност, поради което обжалваното решение следва да се остави в сила.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XVI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20074997 от 23.03.2021г., постановено по АНД № 15486/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 19-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 7019/22.10.2020г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ при Агенция пътна инфраструктура – [населено място].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.